

- 2) Czy jest zgodny z tą dyrektywą przepis krajowy, który, opierając się na zasadzie dobrej wiary, przewiduje pozbawienie konsumenta prawa do odstąpienia od umowy ze względu na to, że nieświadomy tego prawa do odstąpienia ubezpieczony aż do momentu poinformowania go o nim uiszczał systematycznie przewidziane w tej umowie składki?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 92/96/EWG z dnia 10 listopada 1992 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do bezpośrednich ubezpieczeń na życie, zmieniająca dyrektywy 79/267/EWG i 90/619/EWG (trzecia dyrektywa dotycząca ubezpieczeń na życie), Dz.U. L 360, s. 1

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Kammergericht Berlin
(Niemcy) w dniu 18 stycznia 2017 r. – Vincent Pierre Oberle**

(Sprawa C-20/17)

(2017/C 112/27)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Kammergericht Berlin

Strony w postępowaniu głównym

Wnioskodawca i wnoszący zażalenie: Vincent Pierre Oberle

Pytania prejudycjalne

Czy art. 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 650/2012 z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń, przyjmowania i wykonywania dokumentów urzędowych dotyczących dziedziczenia oraz w sprawie ustanowienia europejskiego poświadczenia spadkowego ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że ustanawia on również wyłączną jurysdykcję krajową do wydawania w państwach członkowskich krajowych poświadczeń spadkowych, których europejskie poświadczenie spadkowe nie zastępuje (zob. art. 62 ust. 3 rozporządzenia nr 650/2012), co skutkuje tym, że odmienne postanowienia wprowadzone przez ustawodawców krajowych w odniesieniu do jurysdykcji krajowej do wydawania krajowych poświadczeń spadkowych – takie jak np. § 105 Gesetz über das Verfahren in Familiensachen und in den Angelegenheiten der freiwilligen Gerichtsbarkeit w Niemczech – są nieskuteczne ze względu na ich sprzeczność z mającym nadrzędny charakter prawem Unii?

⁽¹⁾ Dz.U. L 201, s. 107.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší soud České republiky (Republika Czeska) w dniu 18 stycznia 2017 r. – Catlin Europe SE/O.K. Trans Praha spol. s. r.o.

(Sprawa C-21/17)

(2017/C 112/28)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Nejvyšší soud České republiky

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: Catlin Europe SE.

Strona powodowa: O.K. Trans Praha spol. s.r.o..

Pytania prejudycjalne

Czy art. 20 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1896/2006⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. ustanawiającego postępowanie w sprawie europejskiego nakazu zapłaty należy interpretować w ten sposób, że niepowiadomienie adresata o możliwości odmowy przyjęcia doręczanych dokumentów, jak przewidziano w art. 8 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1393/2007⁽²⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. dotyczącego doręczania w państwach członkowskich dokumentów sądowych i pozasądowych w sprawach cywilnych i handlowych („doręczanie dokumentów”) oraz uchylającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1348/2000⁽³⁾ („rozporządzenia dotyczącego doręczania dokumentów”) stanowi podstawę dla prawa pozwanego (adresata) do złożenia wniosku o ponowne zbadanie europejskiego nakazu zapłaty zgodnie z art. 20 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1896/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. ustanawiającego postępowanie w sprawie europejskiego nakazu zapłaty („rozporządzenia dotyczącego europejskiego nakazu zapłaty”)?

⁽¹⁾ Dz.U. 2006 L 399, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. 2007 L 324, s. 79.

⁽³⁾ Dz.U. 2000 L 160, s. 3743 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 19, t. 1, s. 227.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof
(Austria) w dniu 18 stycznia 2017 r. – Österreichischer Gewerkschaftsbund, Gewerkschaft
öffentlicher Dienst/Republika Austrii**

(Sprawa C-24/17)

(2017/C 112/29)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona składająca wniosek: Österreichischer Gewerkschaftsbund, Gewerkschaft öffentlicher Dienst

Druga strona postępowania: Republika Austrii

Pytania prejudycjalne

1.1. Czy prawo Unii, w szczególności art. 1, 2 i 6 dyrektywy Rady 2000/78/WE⁽¹⁾ w zw. z art. 21 karty praw podstawowych (zwanej dalej „kartą”) należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się ono [Or. 2] przepisom krajowym, które zastąpią system wynagrodzenia dyskryminujący ze względu na wiek (w odniesieniu do zaliczenia okresów zatrudnienia odbytych przed ukończeniem 18 roku życia) przez nowy system wynagrodzenia, ale przeniesienie aktualnych pracowników sektora publicznego do nowego systemu wynagrodzenia nastąpi w ten sposób, że nowy system wynagrodzenia zostanie wprowadzony z mocą wsteczną w momencie wejścia w życie ustawy pierwotnej, przy czym pierwsze zaszeregowanie według nowego systemu wynagrodzenia wynika z faktycznie wypłaconego wynagrodzenia obliczonego według starego systemu za określony miesiąc przejściowy (luty 2015 r.) z tym skutkiem, że finansowe konsekwencje dotychczasowej dyskryminacji ze względu na wiek nadal trwają?

1.2. W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie 1.1.

Czy prawo Unii, w szczególności art. 17 dyrektywy ramowej 2000/78/WE, należy interpretować w ten sposób, że aktualni pracownicy sektora publicznego, którzy ze względu na zaliczenie okresu służby odbytego przed ukończeniem 18 roku życia byli dyskryminowani w starym systemie wynagrodzenia, powinni otrzymać wyrównanie finansowe, jeżeli finansowe konsekwencje dotychczasowej dyskryminacji ze względu na wiek trwają także po przejściu na nowy system wynagrodzenia?